

Arrest

nr. 58 028 van 17 maart 2011
in de zaak RvV X/ IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van staatloze nationaliteit te zijn, op 12 november 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 oktober 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 21 december 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DE SCHUTTER, die loco advocaat D. SOUDANT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 5 april 2009 toe op Belgisch grondgebied en diende op 9 april 2009 een asielaanvraag in.

1.2. Op 12 oktober 2010 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster werd hiervan per aangetekend schrijven d.d. 13 oktober 2010 in kennis gesteld. Dit vormt de bestreden beslissing:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde van Jezidische origine te zijn, afkomstig uit Nagorno-Karabach en geen staatsburgerschap te bezitten. U bent geboren in Noravan, gelegen in Nagorno-Karabach. In 1988 begon het conflict tussen Armenië en Azerbeidzjan omwille van Nagorno-Karabach. Jullie werden omwille van jullie Jezidische afkomst aanzien als Armeniërs. Uw ouders werden in 1989 vermoord en u en uw zus werden door S.(...) A.(...) (o.v. 6.416.723) en A.(...) A.(...) in huis genomen en door hen opgevoed. Omwille van de vele problemen en moorden in Nagorno-Karabach verhuisden jullie in 1992 naar de Russische Federatie en vestigden jullie zich in Bozhur, gelegen in het Anapa district in de regio Krasnodar. Jullie woonden in Bozhur gedurende 17 jaar in dezelfde woning. U gaf aan dat uw partner, zijn broer en uw schoonouders werkzaam waren in een meubelbedrijf van V.(...), een vriend van uw schoonvader. U gaf aan dat jullie al in 1995 werden gecontroleerd door de politie. Jullie vroegen hulp aan politieagenten om nieuwe Russische documenten te bekomen. Jullie gaven hen de oude paspoorten van uw schoonouders, hun huwelijksakte en jullie geboorteaktes mee. De politieagenten zeiden dat ze met deze documenten naar het districtshuis zouden gaan en jullie zouden de nieuwe documenten daar kunnen afhalen. Toen uw schoonvader naar het districtshuis ging vernam hij echter dat ze geen documenten voor jullie hadden en dat ze ook nooit in het bezit waren geweest van jullie oude documenten. Uw schoonmoeder verklaarde dat jullie de politieagenten die de documenten hadden meegenomen trachtten op te sporen maar dat het niet lukte. Tevens gaf zij aan dat haar man nieuwe documenten had trachten te bekomen in Armenië en in Nagorno-Karabach maar dat dit niet lukte omwille van een aardbeving en dat het niet meer de Sovjetunie was. Uw schoonmoeder verklaarde dat toen het niet lukte om nieuwe documenten te verkrijgen, jullie gewoon illegaal bleven wonen in Bozhur. Jullie gaven aan dat jullie maandelijks geld betaalden aan twee politieagenten om met rust gelaten te worden. U beweerde verder dat jullie woning niet ver van een discotheek lag en dat jullie door bezoekers van deze discotheek vaak werden lastiggevallen. U vermeldde dat politieagenten eind november 2008 langskwamen voor het geld en deze politieagenten vielen u en uw zus lastig. Uw schoonvader nam hen dit kwalijk en weigerde nog geld te betalen. Op 5 december 2008 vertrok uw schoonvader 's avonds naar het bedrijf. De volgende morgen werd hij door V.(...) dood teruggevonden in het bedrijf. Uw partner, zijn broer en uw schoonmoeder werden bij het lichaam van uw schoonvader geroepen en ze namen zijn lichaam mee. Uw schoonmoeder verklaarde dat jullie het lichaam van haar man hadden begraven op een staatsbegraafplaats. Uw partner en zijn broer werkten sinds januari 2009 niet meer in het bedrijf omdat V.(...) vreesde dat hen hetzelfde zou overkomen. Met de hulp van V.(...) verlieten jullie Bozhur op 5 april 2009 en kwamen jullie in België aan op 9 april 2009 waar jullie dezelfde dag asiel aanvroegen bij de Belgische autoriteiten.

U legde de Belgische asielinstanties geen enkel document voor.

B. Motivering

U baseert uw asielaanvraag op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw schoonmoeder S.(...) A.(...) (OV. 6.416.723), (CGVS A.(...) p. 6). In het kader van haar asielaanvraag werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Bijgevolg kunnen deze motieven ook wat u betreft niet weerhouden worden. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing van uw schoonmoeder is genomen, dient verwezen te worden naar de beslissing van deze laatste die zich in het administratieve dossier bevindt.

Aldus kan ook in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming weerhouden worden.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat ook in hoofde van uw schoonmoeder S.(...) A.(...)(OV. 6.416.723), uw partner A.(...) A.(...)(OV 6.416.741), uw schoonbroer A.(...) R.(...)(OV. 6.416.729) en uw zus D.(...) K.(...) (OV 6.416.733), die zich voor hun asielaanvraag baseren op dezelfde asielmotieven als u, een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, aangezien de bestreden beslissing niet de redenen aangeeft op grond waarvan haar de vluchtelingenstatus wordt geweigerd en deze louter verwijst naar de weigeringsbeslissing van haar schoonmoeder.

2.2. Verzoekster betwist niet dat zij haar asielaanvraag heeft verbonden aan de asielaanvraag van haar schoonmoeder waardoor de te haren opzichte genomen beslissing voldoende gemotiveerd is door de verwijzing naar de negatieve beslissing genomen ten aanzien van de asielaanvraag van haar schoonmoeder.

2.3. Uit de gegevens van het dossier alsmede uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar schoonmoeder, S.A. Zij roept geen eigen motieven in.

2.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 58 026 van 17 maart 2011 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van verzoeksters schoonmoeder, S.A. verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

“2.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet in samenhang met de schending van de materiële motiveringsplicht. In een eerste onderdeel van het middel stelt zij dat het gebrek aan bewijzen te wijten is aan haar illegale verblijf in Rusland. Verzoekster en haar gezin hebben getracht zoveel mogelijk elk spoor van hun bestaan in Rusland te vermijden teneinde hun illegaal verblijf niet aan het licht te doen komen. In verband met de problemen met de discotheekbezoekers en de problemen met de politieagenten kon zij geen melding maken bij de politie, aangezien zij als illegaal verblijvende persoon geen klacht durfde in te dienen. Ook wat betreft de vaststellingen inzake het overlijden van haar echtgenoot is het volgens verzoekster in de lijn van haar asielrelaas volstrekt begrijpelijk dat zij, die ervan overtuigd is dat de politieagenten die haar afpersten in deze zaak, verantwoordelijk zijn voor het overlijden van haar echtgenoot en dit niet gaat melden bij de collega's van deze politieagenten. Het is volgens verzoekster normaal dat zij, die een documentloos bestaan leidde en die tengevolge daarvan werd vervolgd, ook deze vervolgingsfeiten niet kan aantonen, zeker niet wanneer het bewijzen van officiële aangiften bij officiële instanties betreft, zoals de overlijdensakte van haar echtgenoot of de klachten tegen de discotheekbezoekers of politieagenten. Verzoekster benadrukt dat de problemen met de discotheekbezoekers niet de reden was om Rusland te ontvluchten en dus geen verband hield met haar asielaanvraag in België. Verzoekster is tevens de mening toegedaan dat het feit dat zij met haar familie 17 jaar illegaal in Rusland verbleef zonder enig identiteitsdocument, terwijl daar wel haar kleinkinderen werden geboren in het ziekenhuis, haar kinderen naar school gingen en ingeënt werden en verzoeksters echtgenoot op een staatskerkhof werd begraven, niet ipso facto ongeloofwaardig is. Verzoekster meent dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen eraan voorbijgaat dat ook in België documentloze kinderen in illegaal verblijf worden geboren en naar school gaan. Indien het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt dat dit niet kan in Rusland, dient deze daar het bewijs van te leveren, hetgeen niet gebeurd is.

In een tweede onderdeel geeft verzoekster aan dat zij niet kan bewijzen dat haar echtgenoot de Sovjet-identiteitsdocumenten van de familie in Rusland afgaf aan politieagenten in 1995 of 1996, maar dat het allerminst ongeloofwaardig is. Ter staving hiervan verwijst zij naar informatie waaruit blijkt dat in Rusland overheidsfunctionarissen, waaronder dus ook politieagenten, beschouwd worden als groep die het meest vatbaar is voor corruptie. Dit rapport maakt bovendien verzoeksters bewering geloofwaardig dat zij maandelijks politieagenten dienden te betalen om geen problemen te krijgen. Wat het argument betreft van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekster niet de hulp heeft ingeroepen van andere personen om aan papieren te geraken, antwoordt verzoekster dat haar moeilijk verweten kan worden dat zij ervoor heeft gekozen om niet op een onwettige manier aan verblijfsdocumenten te geraken. Waar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een zekere appreciatiemarge heeft om de geloofwaardigheid van verzoeksters uiteenzetting te beoordelen, overschrijdt deze de appreciatiemarge wanneer het stelt dat het ongeloofwaardig is dat verzoekster er de voorkeur aan gaf om geen illegale handelingen te stellen met het oog op het verkrijgen van verblijfsdocumenten. Het feit dat verzoekster geen advocaat heeft geraadpleegd met het oog op het verkrijgen van identiteitsdocumenten, kan niet worden weerhouden als een argument om de vluchtelingenstatus niet toe te kennen.

In een derde onderdeel stelt verzoekster dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voorbijgaat aan het feit dat er in 1988 effectief een zeer zware aardbeving heeft plaatsgevonden in Armenië hetgeen blijkt uit verschillende bronnen waarnaar verzoekster verwijst onder stuk 4 dat zij bij haar verzoekschrift voegt. Het is dan ook niet denkbeeldig dat talloze documenten bij de lokale administraties verloren zijn gegaan. Gelet op de impact die deze aardbeving heeft nagelaten op de bevolking is het niet onlogisch dat verzoekster deze aardbeving niet in de tijd kon situeren. Verzoekster geeft aan dat de aardbeving onder Armeniërs een op zichzelf staand begrip is geworden, dat geen tijdsindicatie behoeft. Zelfs al zou verzoekster mogelijkerwijze gerechtigd zijn op het Armeense staatsburgerschap overeenkomstig de Armeense Staatsburgerschapswet, dan nog moest zij tegenover de Armeense autoriteiten uiteraard haar identiteit kunnen bewijzen.

In een vierde onderdeel verwijst verzoekster naar het feit dat haar moeilijk ten kwade kan worden geduid dat zij tijdens haar verblijf in Rusland heeft geweigerd om via informele weg een paspoort te verkrijgen. Verzoekster geeft echter aan dat zij na de moord op haar echtgenoot geen andere mogelijkheid zag om Rusland te verlaten, waardoor zij haar toevlucht heeft gezocht tot een vals paspoort.

In een vijfde onderdeel merkt verzoekster met betrekking tot de vaststelling dat geen enkel familielid de familienaam van V. kan geven op, dat het meeste contact tussen V. en verzoeksters familie via haar inmiddels overleden echtgenoot verliep. Daarnaast haalt verzoekster aan dat haar twee zonen de volledige voornaam en het patroniem van V. konden geven. Zij stipt aan dat in Rusland en Armenië vaker het patroniem van iemand gebruikt wordt, zeker indien het om informele contacten gaat. Bovendien blijkt uit de verklaringen van verschillende familieleden dat de familievriend steeds met zijn afgekorte voornaam V. werd aangesproken en verzoeksters schoondochters hem zelfs "oom V." noemen, waardoor het niet ongeloofwaardig is dat verzoekster en haar familieleden zich de familienaam van V. niet meer kunnen herinneren. Wat betreft de tegenstrijdigheid tussen de verklaringen van verzoekster en die van haar schoondochter benadrukt verzoekster dat dit geen tegenstrijdigheid is. Het feit dat verzoeksters schoondochter niets meer weet over V., nl. zijn concrete functie bij de politie, sluit geenszins uit dat verzoekster zelf dit niet of niet meer weet.

In een zesde onderdeel stelt verzoekster dat ook de vastgestelde tegenstrijdigheden over de precieze activiteit van haar echtgenoot in de nacht waarin hij werd vermoord van 5 op 6 december 2008 niet van die aard is dat het de geloofwaardigheid van het hele vluchtrelaas van de familie aantast. Verzoekster zet hieromtrent het volgende uiteen : " Allen verklaarden echter dat hij in een meubelfabriek werkte, alleen over zijn concrete activiteit van die avond geven zij verschillende versies. Alleszins staat vast dat verzoeksters echtgenoot vaak de fabriek 's nachts ging bewaken. Dit werd bevestigd door zowel verzoekster als door haar zoon A.(...). De verklaring van verzoeksters zoon R.(...) dat zijn vader enkel bleef slapen in de fabriek als er een bestelling werd verwacht doet hieraan geen afbreuk. Immers als nachtwaker sliep verzoeksters echtgenoot niet in de fabriek, maar hield hij actief (d.w.z. niet slapend) de wacht. Het feit dat R. (...) verklaarde dat zijn vader moest wachten op een bestelling en dat A. (...) verklaarde dat zijn vader moest werken aan bepaalde meubelen lijkt op het eerste gezicht tegenstrijdig maar hoeft dat niet noodzakelijk te zijn. Beide versies kunnen correct zijn aangezien verzoeksters echtgenoot perfect 's avonds kon verderwerken aan de meubels en 's anderendaags de bestelling kon opwachten."

In een zevende onderdeel van het middel voert verzoekster aan dat het feit dat er over de dood van haar echtgenoot niets teruggevonden werd door de documentatiediensten van de Belgische asielinstanties, geen bewijs vormt van verzoeksters ongeloofwaardigheid. Het is dan ook een foute veronderstelling van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat elke moord waar ook ter wereld in de media verschijnt. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gaat ook voorbij aan het gegeven dat verzoeksters familie zelf ook deze moord heeft stil gehouden uit angst voor de politie. Aangezien verzoeksters familieleden een documentloos bestaan leidden, is het de vraag hoe enige mediabron op de hoogte had kunnen zijn van deze gebeurtenis. Het is ook omwille van het feit dat zij een documentloos bestaan leidde en juist daardoor problemen kende met de lokale corrupte politie, waardoor het logisch is dat zij de dood van haar echtgenoot niet wilde noch kon laten registreren bij de lokale autoriteiten. Bovendien toont het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet aan dat een overlijdensakte noodzakelijk is om iemand te begraven op een openbare begraafplaats.

In een achtste onderdeel uit verzoekster haar twijfel omtrent de actualiteit van de informatie met betrekking tot de binnenkomst van de Schengenzone. In dit document wordt er verwezen naar 2 internetlinks (stuk 5 en 6 inventaris verzoekschrift). De eerste link betreft een rapport van de Norwegian Refugee Council van mei 2005 waarin enkel zeer anekdotisch wordt verwezen naar de moeilijkheden die Tsjetsjeense asielzoekers in 2002 hebben gehad bij het binnenkomen van de Schengenzone in Polen. Een andere melding wordt gemaakt van strenge controles tegenover asielzoekers van de Franse douanediens ten in januari 2005. Dit zijn echter de enige 2 voorbeelden van grenscontroles in de

Schengenzone die worden aangehaald in het rapport. Het betreffen bovendien loutere anekdotes en in het rapport worden er geenszins algemene uitspraken gedaan over de strengheid van de grenscontroles bij het binnenkomen van de Schengenzone. De tweede link verwijst naar een Engelstalige pagina van de website van de E.U., meer bepaald naar de tekst van de Conventie tot Uitvoering van de Schengenovereenkomst van 1985. Het betreft dus een loutere verwijzing naar een juridische norm, zonder dat enige uitspraak wordt gedaan over de praktische uitvoering van deze normen. Voor de rest verwijst het Cedoca-antwoorddocument enkel naar telefoongesprekken die beweerdelijk zijn gevoerd met ambtenaren bij de controlediensten op de luchthavens van Schiphol en Frankfurt. De inhoud hiervan is niet controleerbaar en het document kan zelf niet garanderen wat de inhoudelijke waarde is van de beweringen van de getelefoneerde personen. Bovendien zouden die gesprekken hebben plaatsgevonden in 2005 terwijl zij en haar familie in 2009 de Schengenzone zijn binnen gekomen. Niets zegt dat de informatie uit 2005 nog steeds actueel was in 2009.

In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet juncto de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Volgens verzoekster werd haar de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd, doch zonder enige motivering.

2.2. De Raad merkt vooreerst op dat de nood aan bescherming geboden door de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land van herkomst, i.e. het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, ten aanzien van het land van de vroegere gewone verblijfplaats. Dit vloeit voort uit respectievelijk artikel 1, A.2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (Vluchtelingenverdrag), en artikel 2, e) en k) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn).

2.3. Voor iedere vorm van internationale bescherming, voor de vluchtelingenstatus en voor de subsidiaire bescherming, berust de plicht tot medewerking op de verzoekende partij. Deze dient ter staving van het verzoek zo spoedig mogelijk alle nuttige elementen noodzakelijk voor de beoordeling van het verzoek in te dienen. Deze elementen behelzen onder meer alle documenten van verzoekende partij en die van relevante familieleden met betrekking tot identiteit, nationaliteit, landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1 en 2 van de Kwalificatierichtlijn). Bij het ontbreken van deze elementen dient een aannemelijke verklaring gegeven te worden. Ook de eventuele staatloosheid dient aannemelijk te worden gemaakt door de asielzoeker die stelt door geen enkele staat als onderdaan te worden beschouwd. Hij moet dus bewijzen dat hij de nationaliteit die hij bezat verloren heeft, of er nooit één gehad te hebben.

2.4. Betwistingen over de nationaliteit en de eventuele staatloosheid werden door de wetgever op grond van artikel 145 van de Grondwet niet onttrokken aan de bevoegdheid van de gewone hoven en rechtbanken. De Raad heeft bijgevolg geen rechtsmacht om de nationaliteit van de asielzoeker te bepalen en is op dit punt afhankelijk van de informatie die de partijen hem verschaffen. Verzoekster verklaarde dat zij er niet in geslaagd was om het Russische staatsburgerschap te verkrijgen (stuk 4, gehoorverslag CGVS 05/07/2010, p. 9). Op basis van haar verklaringen wordt zij momenteel door geen enkele staat krachtens zijn wetgeving als onderdaan beschouwd (stuk 4, gehoorverslag CGVS 05/07/2010, p. 2). De verwerende partij leidt daarentegen uit de informatie waarover zij beschikt en waarvan zij een kopie aan het administratief dossier heeft gevoegd, af dat verzoekster op grond van artikel 10 van de Armeense Staatsburgerschapswetgeving van 2007 zoals alle voormalige burgers van de Armeense Socialistische Sovjetrepubliek die buiten de Republiek Armenië wonen en geen staatsburgerschap van een ander land hebben verkregen, als burger van de Republiek Armenië wordt erkend. De Raad merkt op dat de hypothesen van de partijen over de nationaliteit of staatloosheid van niet toelaten met zekerheid vast te stellen welke nationaliteit verzoekster heeft en of zij als staatloze dient te worden beschouwd.

2.5. Wanneer de nationaliteit van de betrokkene niet duidelijk kan worden vastgesteld, zoals in deze het geval is, dient de asielaanvraag behandeld te worden zoals deze van een staatloze, wat betekent dat zijn land van zijn vroegere gewone verblijf in overweging dient te worden genomen (UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 89). Blijkens de gegevens van het administratief dossier verklaarde verzoekster sedert 1992 in Bozhor, Krasnodar in de Russische Federatie te wonen (stuk 12, Verklaring, punt 9, Adres) zodat haar vraag naar internationale bescherming dient te worden getoetst ten aanzien van de Russische Federatie.

2.6. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.7. De Raad stelt vast dat verzoeksters asielmotieven, zoals zij trouwens in haar verzoekschrift aangeeft, allen ingegeven zijn door het gebrek aan identiteits- en/of verblijfsdocumenten. Het is echter weinig geloofwaardig dat verzoekster niet de hulp heeft ingeschakeld van personen die hiermee zouden hebben kunnen helpen, zoals een advocaat of de vriend van de familie V., die haar immers gedurende 17 jaar met allerlei zaken hielp en in het verleden bij de politie had gewerkt gezien de ernst van de problemen die verzoekster en haar familie in hun woonplaats zouden hebben gekend omwille van dit gebrek aan identiteits- en/of verblijfsdocumenten. Verzoekster gaf enkel aan dat V. meedeelde dat dit nutteloos was (stuk 4, gehoorverslag CGVS 05/07/2010, p. 10). Van verzoekster kan echter worden verwacht dat zij gedurende 17 jaar alle mogelijke inspanningen zou leveren om alsnog aan identiteits- en verblijfsdocumenten te geraken en in dit verband ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt. Nadat verzoekster in 1996 haar documenten had meegegeven aan politieagenten die hen gingen helpen met het bekomen van nieuwe Russische verblijfsdocumenten, waarna ze zogenaamd hun documenten zouden kunnen afhalen op het districtshuis, wat echter niet het geval was (stuk 4, gehoorverslag CGVS 05/07/2010, p. 4), hebben verzoekster en haar familie weinig inspanningen ondernomen om dit probleem op te lossen (stuk 4, gehoorverslag CGVS 05/07/2010, p. 9). Verzoekster bevestigt uitdrukkelijk dat ze daarna niets meer gedaan hebben (stuk 4, gehoorverslag CGVS 05/07/2010, p. 10). Gelet op de ernst van de problemen die zij en haar familie in hun woonplaats Bozhur zouden gekend hebben omwille van het niet bezitten van identiteits- en verblijfsdocumenten is dit niet aannemelijk. Meer nog, van een persoon die dermate ernstige problemen ondervindt, mag worden verwacht dat deze alle manieren aanwendt teneinde de problemen op te lossen en dit zelfs op een informele of mogelijks onwettige manier. Het valt dan ook rationeel niet te verantwoorden dat verzoekster en haar familie een dermate grote passiviteit aan de dag legden teneinde documenten te bekomen en hierdoor een einde te maken aan hun problemen en dit louter ingegeven door ethische overwegingen. Verzoeksters opmerking dat haar moeilijk kan verweten worden dat zij ervoor heeft gekozen om niet op een onwettige manier aan verblijfsdocumenten te geraken, is in het licht van de beweerde gebeurtenissen niet afdoende teneinde de geloofwaardigheid van haar asielrelaas te herstellen.

2.8. De Raad kan zich niet van de indruk ontdoen dat verzoekster de aardbeving in Armenië willekeurig aangrijpt om het ontbreken van de documenten van alle familieleden te verantwoorden. Verzoekster gaat er echter aan voorbij dat zij, haar echtgenoot en overige gezinsleden verschillende geboorteplaatsen hadden, zijnde Arapi, gelegen in de huidige republiek Armenië enerzijds en Noravan, gelegen in Nagorno Karabach anderzijds (stuk 12, Verklaring). Met de stelling dat door de aardbeving alle documenten over heel Armenië en Nagorno Karabach vernietigd zijn (stuk 4, gehoorverslag CGVS 05/07/2010, p. 9), gaat verzoekster te kort door de bocht. De documentatie die zij ter adstructie van haar bewering voorlegt, spreekt trouwens enkel van de stad Spitak die weliswaar volledig werd vernietigd en de steden Gyumri en Vanadzor, die gedeeltelijke schade opliepen. Verzoekster toont echter niet aan dat tengevolge van deze aardbeving alle documenten zouden zijn vernietigd en al evenmin dat haar geboortedorp of de geboortedorpen van haar gezinsleden überhaupt getroffen werden.

2.9. *Determinerend bij de vaststelling van de ongeloofwaardigheid van verzoeksters asielrelaas zijn tevens de erg vage verklaringen over V., zijnde de vriend van verzoeksters echtgenoot en de persoon die de familie gedurende 17 jaar heeft geholpen aan een woning, aan werk en met de reis naar Europa (stuk 4, gehoorverslag CGVS 05/07/2010, p. 7). Verzoeksters argumentatie dat het meeste contact tussen V. en verzoeksters familie via haar echtgenoot verliep teneinde hun onwetendheid betreffende V. te verklaren, strookt niet met haar verdere verklaringen. Aangezien verzoeksters schoondochters, volgens verzoekster hem zelfs "oom V." noemen, kan worden aangenomen dat de relatie tussen de familie en V. toch hechter is/was dan verzoekster laat uitschijnen, waardoor het onaanvaardbaar is dat zij totaal niet op de hoogte zou zijn van de familienaam van V. - en dit los van het eventuele gebruik van patroniemen - en van zijn vroegere functie bij de politie. Verzoeksters argument dat het feit dat verzoeksters schoondochter iets meer weet over V., nl. zijn concrete functie bij de politie, geenszins uitsluit dat verzoekster zelf dit niet of niet meer weet, vindt geen grondslag in het administratief dossier. Op de vraag "Weet u wat zijn functie was bij de politie?" verklaarde zij immers "Neen dat weet ik niet. Hij was op pensioen, hij werkte niet meer" (stuk 4, gehoorverslag CGVS 05/07/2010, p. 3). Met haar betoog slaagt verzoekster er niet in de vage verklaringen omtrent de persoon V. te herstellen, eerder integendeel.*

2.10. *In het kader van de devolutieve kracht van het onderhavige beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om het beroep ongegrond te verklaren. Gelet op het voorgaande kan in hoofde van verzoekster geen vluchtelingenrechtelijke vrees in aanmerking worden genomen. De Raad ziet overigens niet in op welke wijze de bestreden beslissing een schending zou inhouden van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet, zoals verzoekster in haar eerste middel betoogt.*

2.11. *Waar verzoekster in haar tweede middel de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in combinatie met de schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen aanvoert, merkt de Raad op dat het feit dat de motieven inzake de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, niet betekent dat de beslissing met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn. Gelet op het feit dat verzoeksters asielrelaas totaal ongeloofwaardig werd bevonden, kan zij zich immers niet langer steunen op deze elementen teneinde een onmenselijke of vernederende behandeling aannemelijk te maken waaruit zou moeten blijken dat zij bij terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade loopt zoals bedoeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Hierin kan geen schending van de formele motiveringsplicht worden gezien.*

De aangevoerde middelen zijn ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen."

2.5. *Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.*

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien maart tweeduizend en elf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN